

УДК 347.77

Ігор Якубівський,

канд. юрид. наук, доцент,

доцент кафедри цивільного права та процесу

Львівського національного університету імені Івана Франка

МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВІРНИХ ВІДНОСИН ЩОДО РОЗПОРЯДЖАННЯ МАЙНОВИМИ ПРАВАМИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

У статті проаналізовано питання юридичної природи договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності та їх місця в системі договірних прав. Запропоновано поділ договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності за сферою їх застосування.

Ключові слова: договори щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, ліцензійний договір, договір комерційної концесії, договір про передавання виключних майнових прав інтелектуальної власності, договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності.

Постановка проблеми. У сучасних умовах результати інтелектуальної діяльності слугують не лише засобами задоволення духовних та утилітарних потреб людини, а й покликані забезпечити майнові інтереси їх творців та інших осіб, яким належать майнові права інтелектуальної власності на такі об'єкти. У зв'язку з цим набуває особливої актуальності проблема договірних відносин щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності. Минуло вже більш як 10 років від прийняття Цивільного кодексу України, у якому договори, що опосередковують динаміку майнових прав інтелектуальної власності, одержали самостійну правову регламентацію в системі інститутів договірних прав. За цей час опубліковано велику кількість наукових праць, у яких досліджувались різноманітні аспекти договірних відносин у сфері інтелектуальної власності, проте низка важливих проблем так і залишилась невирішеною.

Ця проблема висвітлена в роботах А.А. Амальгенди, О.В. Жилінкової, І.В. Коваль, А.О. Кодинця, В.М. Крижної, В.В. Луця, О.М. Мельник, О.А. Рузакової, О.І. Харитонові та ін.

Мета статті – проаналізувати питання юридичної природи договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності та їх місця в системі договірних прав.

Виклад основного матеріалу. Серед сучасних науковців продовжують існувати різні підходи до визначення юридичної природи договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності та їх місця в системі договірних прав. Домінуючою є точка зору, відповідно до якої зазначені договори розглядаються як такі, що становлять самостійну групу цивільно-правових договорів поряд із договорами про передавання майна у власність, передавання майна в користування, виконання ро-

біт тощо [1, с. 15; 2, с. 282; 3, с. 489]. Водночас в окремих роботах договорам щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності не відводиться самостійного місця в системі договірних прав [4, с. 274; 5, с. 399; 6, с. 92; 7, с. 58]. У вітчизняній цивілістиці запропоновано розглядати їх у контексті договорів у сфері інформаційних відносин [8, с. 243–244].

Уважаємо, що договори щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності повинні розглядатися як самостійна група договорів у системі договірних прав. У цьому випадку варто виходити з того, що станом на сьогодні право інтелектуальної власності є самостійним інститутом цивільного права, якому присвячена одна з шести книг Цивільного кодексу України. Об'єкти права інтелектуальної власності становлять окремий вид об'єктів цивільних прав поряд із речами, результатами робіт, послугами, інформацією тощо (ст. ст. 177, 199 Цивільного кодексу України). Щодо зазначених об'єктів виникають права *sui generis* – особисті немайнові й (або) майнові права інтелектуальної власності (ст. 418 Цивільного кодексу України), відмінні від інших категорій суб'єктивних цивільних прав (права власності, права вимоги в зобов'язанні тощо). Усе це створює передумови для існування самостійних договірних конструкцій, які опосередковують динаміку майнових прав інтелектуальної власності. У цьому аспекті вимагає аналізу питання щодо критерію, який лежить в основі виокремлення означених договорів у самостійну групу.

У літературі висловлені різні точки зору щодо критерію, який лежить в основі класифікації цивільно-правових договорів. Поширеною серед науковців є позиція, відповідно до якої таким критерієм є спрямованість результату (правовий наслідок, направленість правової мети тощо) [2, с. 282; 4, с. 274; 5, с. 399; 6, с. 49]. Поряд із цим запропоновані класифікації цивільно-правових договорів і за іншими кри-

теріями (за економічними сферами [9, с. 294], за об'єктом зобов'язання [7, с. 59] тощо). Варто зазначити, що перша з наведених позицій є домінуючою не тільки в науковій літературі, а й утілена в цивільному законодавстві. Як зазначає із цього приводу В.В. Луць, у Цивільному кодексі України зберігається науково обґрунтована й життєво перевірена система розміщення окремих договірних інститутів залежно від того основного правового результату, досягнення якого домагаються сторони, укладаючи той чи інший договір [2, с. 282].

У цьому аспекті варто підкреслити, що в літературі поширеним стало використання терміна «договори у сфері інтелектуальної власності» [3, с. 484; 10, с. 116; 11, с. 54; 12, с. 6]. Окремі дослідники пропонують об'єднати глави 75 і 76 Цивільного кодексу України в одну главу під назвою «Договори у сфері права інтелектуальної власності» [13, с. 111; 14, с. 42]. Уживання зазначеного терміна в наукових і навчальних виданнях вважаємо цілком допустимим, якоюсь мірою навіть виправданим, оскільки критерій сфери відносин у цьому випадку дає змогу якнайширше охопити всі можливі договірні конструкції, які опосередковують відносини інтелектуальної власності. Проте з погляду закріпленої Цивільним кодексом України системи цивільно-правових договорів використання такого критерію, як сфера відносин, є малоприматним, оскільки деякі з договорів, що стосуються сфери інтелектуальної власності, належать до інших груп. Наприклад, договір про виконання науково-дослідних або дослідно-конструкторських і технологічних робіт із погляду структури Цивільного кодексу України належить до групи договорів про виконання робіт, хоча багато хто з дослідників зараховує його до договорів у сфері інтелектуальної діяльності [10, с. 193; 15, с. 233; 16, с. 379; 17, с. 147]. Договір про управління майновими авторськими й суміжними правами на колективній основі хоча й стосується сфери інтелектуальної власності, проте за юридичною природою є різновидом договору доручення, тобто належить до групи договорів про надання послуг [18, с. 31].

Тому критерієм конституювання договорів, які опосередковують динаміку майнових прав інтелектуальної власності, має слугувати спрямованість їх результату. Лише в такому випадку означені договори гармонічно вписуватимуться в закріплену Цивільним кодексом України систему інститутів договірного права. Водночас, якщо брати за основу цей критерій, виникає питання про те, на досягнення якого саме правового результату спрямовані аналізовані договори. У цьому аспекті варто зазначити, що в літературі пропонуються різні їх назви: «договори щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності» [1, с. 7; 19, с. 67; 20, с. 68; 21, с. 128; 22, с. 15], «договори про створення результатів інтелектуальної діяльності та розпорядження виключними правами» [23, с. 8], «договори на передачу результатів інтелектуальної діяльності» [2, с. 282], «договори про встановлення та трансформації творчих (авторських) правовідносин інтелектуальної

власності» [24, с. 262] тощо. У цьому випадку варто виходити з того, що відповідна назва, власне, і мала б відображати спрямованість результату таких договорів, так як це має місце стосовно інших груп цивільно-правових договорів (про передавання майна у власність, про виконання робіт тощо). Крім того, відображена в назві спрямованість результату повинна бути спільною (об'єднаною) для всіх договорів, що входять до цієї групи. Із цієї позиції не зовсім удаюю видається назва «договори про створення результатів інтелектуальної діяльності та розпорядження виключними правами», оскільки далеко не всі з договорів, які опосередковують динаміку майнових прав інтелектуальної власності, передбачають обов'язок зі створення відповідного об'єкта. Також варто зазначити, що у сфері відносин інтелектуальної власності об'єктами цивільного обороту є майнові права інтелектуальної власності, а не самі по собі об'єкти таких прав (твори, винаходи тощо). На відміну від договорів, які опосередковують динаміку прав на об'єкти матеріального світу (речі), досліджувані договори не передбачають як такого фізичного передавання нематеріального за своєю природою об'єкта права інтелектуальної власності. Уважаємо, що спільною ознакою, яка здатна об'єднати договори, що опосередковують динаміку майнових прав інтелектуальної власності в одну групу, є їх спрямованість на розпорядження майновими правами інтелектуальної власності.

Окремими дослідниками ставиться під сумнів наявність елемента розпорядження майновими правами інтелектуальної власності в закріпленому главою 75 Цивільного кодексу України договорі про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності [3, с. 483; 12, с. 6]. У законодавчій дефініції цього договору (ч. 1 ст. 1112 Цивільного кодексу України) дійсно йдеться лише про обов'язок створити відповідний об'єкт. Проте положення ч. 2 ст. 430, ч. 2 ст. 1112 Цивільного кодексу України вказують на те, що відносини щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності тут теж наявні. На нашу думку, розпорядження майновими правами інтелектуальної власності поряд з обов'язком щодо створення об'єкта є конститутивним елементом розглядуваного договору [25, с. 31–36].

Ще один момент, на якому варто зупинитися, стосується договору комерційної концесії. Положення про цей договір, як відомо, винесені за межі глави 75 «Розпорядження майновими правами інтелектуальної власності» й уміщені в окрему главу 76 Кодексу «Комерційна концесія». Проте в літературі цей договір зараховують до договорів, які передбачають розпорядження майновими правами інтелектуальної власності [1, с. 130; 15, с. 234]. І з цим варто погодитись, оскільки основу відносин за цим договором становить надання правоволодільцем користувачеві дозволу на використання комплексу об'єктів права інтелектуальної власності. Специфіка й водночас складність відносин за договором комерційної концесії вимагають достатньо детального їх правового регулювання.

Отже, договір комерційної концесії належить до групи договорів, спрямованих на розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, положення про який із юридико-технічного погляду виокремлено в окрему главу Цивільного кодексу України.

Поряд із договорами, для яких розпорядження майновими правами інтелектуальної власності становить основний результат, на який вони спрямовані, існують також інші договори, які містять або можуть містити як додатковий елемент розпорядження майновими правами інтелектуальної власності. Наприклад, договір застави майнових прав інтелектуальної власності, з одного боку, передбачає розпорядження названими правами, проте основним результатом, на який він спрямований, є забезпечення виконання відповідного основного зобов'язання. Договори, якими встановлюється забезпечення виконання зобов'язань, хоча й виділяються деякими дослідниками в окрему групу цивільно-правових договорів за критерієм направленості [2, с. 283; 4, с. 274], проте їх правове регулювання здійснюється нормами, що містяться в розділі I книги 5 Цивільного кодексу України «Загальні положення про зобов'язання», а не в розділі III вказаної книги Кодексу «Окремі види зобов'язань». Тому застава майнових прав інтелектуальної власності регулюється законодавством про заставу, а не положеннями глави 75 Цивільного кодексу України. Іншим прикладом може слугувати договір простого товариства, за яким як вклад учасника в спільну діяльність є майнові права інтелектуальної власності. Умовами такого договору може бути передбачено виникнення для учасників простого товариства відносин спільного володіння майновими правами інтелектуальної власності, внесеними одним із них. У цій частині договір простого товариства теж передбачає розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, проте це не є основним результатом, на який спрямований такий договір. Відповідно, такі відносини регулюватимуться положеннями глави 77, а не 75 Цивільного кодексу України.

Також може мати місце укладення змішаних договорів, які як один із елементів міститимуть розпорядження майновими правами інтелектуальної власності. Наприклад, договір купівлі-продажу підприємства як єдиного майнового комплексу в літературі зараховують до змішаних договорів [26, с. 4]. До складу підприємства як єдиного майнового комплексу можуть входити в тому числі майнові права інтелектуальної власності на винахід, промисловий зразок, торговельні марки тощо. Відповідно, у частині відчуження зазначених прав до такого договору підлягатимуть застосуванню положення про договір про передачу виключних майнових прав інтелектуальної власності. Інший приклад – продюсерські договори між виконавцем і продюсером, які в літературі теж характеризують як змішані [27]. Означені договори містять серед інших умов, що передбачають обов'язок артиста здійснювати виконання певних творів (виступи на концертах, записи на

студіях, виконання ролі у фільмі тощо) й умови щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності на результати такої діяльності.

Цивільне законодавство, яке діяло до прийняття Цивільного кодексу України, передбачало диференційований підхід до регулювання договірних відносин із розпорядження майновими правами інтелектуальної власності. У Цивільному кодексі Української РСР 1963 р. відповідні норми містилися в розділах, присвячених авторському праву та винахідницькому праву. Цей підхід, по суті, зберігся й із прийняттям в Україні спеціальних законів у сфері інтелектуальної власності, у яких серед іншого вміщені норми, які стосуються договірних відносин щодо розпорядження майновими правами на відповідні об'єкти права інтелектуальної власності. На відміну від цього, у Цивільному кодексі України втілено ідею універсалізації договірних конструкцій, що опосередковують відносини із розпорядження майновими правами інтелектуальної власності. Передбачені главою 75 Кодексу договори визначаються як загальні, сфера застосування яких не містить прив'язки до окремих об'єктів права інтелектуальної власності (творів, винаходів тощо).

У контексті сказаного варто зазначити, що в умовах дії законодавства Союзу РСР авторське й винахідницьке право становили два відносно самостійні цивільно-правові інститути, і лише на теоретичному рівні робились спроби обґрунтувати доцільність їх об'єднання в єдиний «творчий інститут». Це створювало формальні передумови для окремого регулювання договорів, які опосередковували розпорядження майновими авторськими правами (авторський договір) і засвідченими патентом виключними правами на винахід (ліцензійний договір і договір про відступлення патенту). На відміну від цього, з погляду сучасного цивільного законодавства України право інтелектуальної власності становить єдиний, цілісний інститут цивільного права. Відтак природа майнових прав інтелектуальної власності, які є своєрідним «базисом» для договірних відносин щодо розпорядження ними, є єдиною для різних об'єктів права інтелектуальної власності – творів, виконань, винаходів, торговельних марок тощо. Це, у свою чергу, робить можливим закріплення в цивільному законодавстві універсальних договірних конструкцій для опосередкування відносин щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності, сфера застосування яких охоплює різні субінститути права інтелектуальної власності. Позитивно оцінюючи загалом такий підхід, мусимо висловити також і деякі застереження.

По-перше, наявність універсальних конструкцій договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності не виключає існування спеціальних положень, якими б визначались особливості правового регулювання відповідних договорів стосовно окремих субінститутів права інтелектуальної власності. У цьому аспекті І.Ф. Коваль як один із напрямів подальшого вдосконалення законодавства ви-

значає забезпечення функціональної спеціалізації норм про договори у сфері інтелектуальної власності [11, с. 52]. По суті, станом на сьогодні така спеціалізація певною мірою забезпечується положеннями, які містяться в спеціальних законах у сфері інтелектуальної власності. Але основна проблема тут полягає в тому, що вказані спеціальні закони, більшість яких приймалась у 1993 р., містять низку суперечностей із Цивільним кодексом України, і така ситуація донині так і не виправлена законодавцем.

По-друге, не всі договори щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності мають однакову сферу застосування. Так, ліцензійний договір і договір про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності виступають як універсальні договірні конструкції, які можуть застосовуватися для опосередкування відносин щодо розпоряджання майновими правами на різні об'єкти права інтелектуальної власності. Інші ж договірні конструкції щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності є спеціальними в тому розумінні, що мають обмежену, порівняно з попередніми, сферу застосування. З-поміж договорів, передбачених главою 75 Цивільного кодексу України, таким є договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності. Попри те, що Цивільний кодекс України конститує цей договір без прив'язки до окремих об'єктів права інтелектуальної власності, вважаємо, що сфера його застосування охоплює відносини щодо об'єктів авторського права та виконань. Об'єкти права інтелектуальної власності, які не є результатами творчої діяльності (фонограми, програми (передачі) організацій мовлення, комерційні найменування тощо), а також об'єкти, які хоча і є результатами творчої діяльності, проте набуття права інтелектуальної власності на них передбачає процедуру державної реєстрації й одержання охоронного документа (винаходи, промислові зразки, сорти рослин тощо), не можуть бути об'єктами відносин за цим договором [28, с. 265–267].

Іншою спеціальною договірною конструкцією, яка опосередковує відносини щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності, є договір комерційної концесії. Відповідно до законодавства України, надання користувачеві дозволу на використання комплексу об'єктів права інтелектуальної власності за цим договором здійснюється з метою виготовлення та (або) продажу певного виду товару й (або) надання послуг (ч. 1 ст. 1115 Цивільного кодексу України); сторонами такого договору можуть бути лише суб'єкти підприємницької діяльності (ст. 1117 Цивільного кодексу України). Тобто, на відміну, скажімо, від ліцензійного договору, сфера застосування договору комерційної концесії обмежується відносинами у сфері підприємницької діяльності.

Висновки

Отже, договори щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності становлять самостійну групу в системі цивіль-

но-правових договорів. Спільною ознакою для всіх договорів, що входять до цієї групи, є те, що основним результатом, на який вони спрямовані, є розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності. За сферою застосування такі договори можна поділити на універсальні (ліцензійний договір, договір про передання виключних майнових прав інтелектуальної власності) і спеціальні (договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності, договір комерційної концесії). Від договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності потрібно відмежовувати договори, які хоча й передбачають розпоряджання зазначеними правами, проте це не є основним результатом, на який вони спрямовані (договір застави майнових прав інтелектуальної власності, договір простого товариства тощо), а також змішані договори, які містять елементи розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності (договір купівлі-продажу підприємства як єдиного майнового комплексу, продюсерський договір тощо).

Список використаних джерел:

1. Жилінкова О.В. Договірне регулювання відносин щодо інтелектуальної власності в Україні та за кордоном : [монографія] / О.В. Жилінкова. – К. : Юрінком Інтер, 2015. – 280 с.
2. Правова система України: історія, стан та перспективи : у 5 т. / за заг. ред. Н.С. Кузнецової. – Х. : Право, 2008. – Т. 3 : Цивільно-правові науки. Приватне право. – 2008. – 640 с.
3. Харьковская цивилистическая школа: о договоре : [монография] / [И.В. Спасибо-Фатеева, О.П. Печеный, В.И. Крат и др.] ; под общ. ред. И.В. Спасибо-Фатеевой. – Х. : Право, 2017. – 576 с.
4. Бервено С.М. Проблеми договірного права України : [монографія] / С.М. Бервено. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 392 с.
5. Брагинский М.И. Договорное право. Книга первая: Общие положения / М.И. Брагинский, В.В. Витрянский. – 3-е изд., стереотипное. – М. : Статут, 2001. – 848 с.
6. Романец Ю.В. Система договоров в гражданском праве России / Ю.В. Романец. – М. : Юристъ, 2004. – 496 с.
7. Серветник А.А. Основание классификации гражданско-правовых договоров / А.А. Серветник // Правоведение. – 2004. – № 2. – С. 49–60.
8. Козинцев А.О. Цивільно-правове регулювання зобов'язальних інформаційних відносин : [монографія] / А.О. Козинцев. – К. : Алерта, 2016. – 582 с.
9. Сулейменов М.К. Избранные труды по гражданскому праву / М.К. Сулейменов ; науч. ред. В.С. Ем. – М. : Статут, 2006. – 587 с.
10. Амальгенды А.А. Договоры в сфере интеллектуальной собственности по законодательству Республики Казахстан / А.А. Амальгенды. – Алматы : ИЦ ОФ Интерлигал, 2010. – 344 с.
11. Коваль І.Ф. Законодавче регулювання договірних відносин у сфері інтелектуальної власності: стан і напрями розвитку / І.Ф. Коваль // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2015. – № 3. – С. 46–54.

12. Мельник О. Договори у сфері інтелектуальної власності за новим Цивільним кодексом України / О. Мельник // Підприємництво, господарство і право. – 2003. – № 9. – С. 6–9.

13. Бегова Т.І. Поняття «ноу-хау» і договір про його передачу : [монографія] / Т.І. Бегова. – Х. : Право, 2009. – 160 с.

14. Крижна В.М. Види договорів у сфері інтелектуальної власності / В.М. Крижна // Інтелектуальний капітал. – 2004. – № 4. – С. 36–42.

15. Кодинець А.А. Договора в сфері інтелектуальної власності: проблеми правового регулювання / А.А. Кодинець // Альманах цивілістики : збірник статей / под ред. Р.А. Майданника. – Вып. 3. – К. : Алерта ; КНТ ; ЦУЛ, 2010. – 332 с.

16. Право інтелектуальної власності : [підручник] / [О.І. Харитонова, Є.О. Харитонов, Т.С. Ківалова, В.С. Дмитришин, О.О. Кулінич, Л.Д. Романазе та ін.] ; за заг. ред. О.І. Харитонів. – К. : Юрінком Інтер, 2015. – 540 с.

17. Тверезенко О. Класифікація договорів у сфері інтелектуальної власності / О. Тверезенко // Право України. – 2011. – № 3. – С. 139–147. – С. 147.

18. Якубівський І.Є. Про юридичну природу договорів між організаціями колективного управління і суб'єктами авторського права та суміжних прав / І.Є. Якубівський // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2013. – № 5. – С. 25–31.

19. Дмитришин В.С. Співвідношення договорів розпорядження майном та договорів розпорядження майновими правами інтелектуальної власності / В.С. Дмитришин // Теорія і практика інтелектуальної власності. – 2010. – № 4. – С. 67–74.

20. Крижна В.М. Загальна характеристика договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності / В.М. Крижна // Право України. – 2004. – № 9. – С. 68–71.

21. Макода В.Є. Договори щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності / В.Є. Макода // Право України. – 2012. – № 9. – С. 128–141.

22. Якубівський І.Є. Договори щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності за законодавством України / І.Є. Якубів-

ський // Підприємництво, господарство і право. – 2007. – № 8. – С. 15–18.

23. Рузакова О.А. Система договорів о створенні результатів інтелектуальної діяльності і розпорядженні виключительними правами : автореф. дисс. ... докт. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Громадянське право; підприємницьке право; сімейне право; міжнародне частне право» / О.А. Рузакова. – М., 2007. – 42 с.

24. Харитонова О.І. Правовідносини інтелектуальної власності, що виникають внаслідок створення результатів творчої діяльності (концептуальні засади) : [монографія] / О.І. Харитонова. – Одеса : Фенікс, 2011. – 346 с.

25. Якубівський І.Є. Договірні відносини зі створення за замовленням об'єктів права інтелектуальної власності / І.Є. Якубівський // Підприємництво, господарство і право. – 2016. – № 7 (245). – С. 31–36.

26. Грущинська Н.І. Договір купівлі-продажу підприємства як єдиного майнового комплексу : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Н.І. Грущинська ; НДІ приватного права і підприємництва НАПрН України. – К., 2012. – 20 с.

27. Москаленко К.В. До питання про зміст продюсерського договору / К.В. Москаленко // Договірні форми реалізації майнових прав інтелектуальної власності на об'єкти авторського права : тези доповідей на Науково-практичну Інтернет-конференцію [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.ndiiv.org.ua/ua/tezy-dopovidey-na-naukovo-praktychnu-internet-konferentsiju-dohovirni-formy-realizatsiji-maynovykh/view-moskalenko-k-v-do-pytannya-pro-zmist-prodjuserskoho-dohovoru.html>.

28. Якубівський І.Є. Сфера застосування договору про створення за замовленням та використання об'єкта права інтелектуальної власності / І.Є. Якубівський // Приватне право і європейська інтеграція: тенденції та перспективи : матеріали VI Міжнародного цивілістичного форуму, м. Київ, 14–15 квітня 2016 р. / відп. ред. Р.А. Майданник. – К. : ТОВ «Білоцерківдрук», 2016. – 280 с. – С. 265–267.

В статті проаналізовано питання юридичної природи договорів о розпорядженні майновими правами інтелектуальної власності і їх місце в системі договірного права. Предложено деление договоров о распоряжении имущественными правами интеллектуальной собственности в зависимости от сферы их применения.

Ключевые слова: договора о распоряжении имущественными правами интеллектуальной собственности, лицензионный договор, договор коммерческой концессии, договор о передаче имущественных прав интеллектуальной собственности, договор о создании по заказу и использовании объекта права интеллектуальной собственности.

In the article is considered the problem concerning to juridical nature of contracts about disposal of intellectual property rights as well as their place in the contract law system. Also it is proposed the division of contracts about disposal of intellectual property rights based on their scope.

Key words: contracts about disposal of intellectual property rights, license contract, commercial concession contract, contract on intellectual property rights transfer, contract for creation and using of intellectual property object.